

Businessclass

Raamplaats in een propvolle businessclass. Naar Parijs en de Sorbonne waren Natalie en Louise samen gegaan, dus toen vlogen ze gewoon economy, want hoewel Natalies pa zo stinkend rijk was als een durfkapitalist, was hij zo gierig als een jood. Maar nu was ze alleen, op weg naar Stockholm, op weg naar huis.

Het was zeker niet de eerste keer in haar leven dat ze businessclass vloog. Als ze met haar vader of moeder vloog, kregen ze altijd geüpgradede stoelen. Echt typisch Radovan – hij koos altijd het comfortabeler alternatief. En dat had vandaag ook met hem te maken, hoewel hij er niet bij was – Natalie vloog op zijn punten en hij was stellig geweest: ‘Als mijn dochter terugkomt uit ballingschap, dan gebeurt dat in stijl.’ Hij zei het in het Servisch en hij glimlachte toen hij ‘ballingschap’ zei. Alsof Zweden voor het eerst als thuis telde.

Ze merkte nauwelijks verschil tussen economyclass en businessclass. Misschien was er een halve decimeter meer ruimte voor haar knieën en waren de stewardessen iets knapper. Maar het ging om iets anders. Natalie was het met haar vader eens: iemand met waardigheid vliegt met klasse.

En ze was blij met de extra beenruimte. Ze was lang en vond het lekker om achterover te zakken in haar stoel, haar knieën naar voren te schuiven en haar hoofd achterover te laten leunen. Dat was precies wat ze nu ging doen.

Twintig minuten later reed het etenswagentje door het gangpad. Je kon kiezen uit een vleesgerecht en een visgerecht. De vraag was of er iets in haar dieet paste, LCHF. Ze nam de vis maar raakte de aardappels niet aan. Ze kreeg er ook een flesje witte wijn bij, dat ze liet staan. Wijn bevatte suiker – een boosdoener dus.

Bovendien kon ze hier niet in alle rust eten.

De vent naast haar was lawaaierig. Natalie wierp een blik op hem. Hij had zijn brood in twee happen op. Hij smakte toen hij de aardappels at en goot zijn hele blik bier in één teug achterover. Ten slotte sneed hij zijn vlees in vier gelijke stukken en propde ze een voor een naar binnen. Hij maakte meer lawaai dan Lollo's paard als die droogvoer opschrokte.

Het ging door, helaas. De vent bestelde nog een biertje, klokte het naar binnen en smakte. Daarna bestelde hij er nog eentje. Natalie deed haar best hem niet aan te staren. Hoopte dat hij niet bezopen zou worden.

Maar op dat moment pakte hij een stewardess beet en bestelde meer, twee miniflesjes aquavit, meer bier. Hij was nu blijkbaar van plan het flink op een drinken te zetten.

Natalie vouwde haar servet op en legde het op het blad. Klapte de leuning naar achteren. Leunde achterover. Sloot haar ogen weer. Ze was van plan door het oorverdovende geslurp heen te slapen.